

væsenet, Delinquentomkostninger og Kirkers Istandsættelse. Gie de derimod privat Formue eller faste Eiendomme, skulle de i Forhold hertil og saaledes, at deres Gage eller Pension ikke derved tages i Betragtning, ansættes til de anførte Afgifter paa det Sted, hvor de have deres Hjem (Cancelliskrivelse af 14de Mai 1821).

Denne Afgiftsfrihed kommer dog ikke de i Kjøbenhavn, men kun de udenfor denne By boende Militaire tilgode. Aarsagen hertil maa imidlertid alene søges i den Maade, hvorpaa Communeafgifterne i Kjøbenhavn tidligere blede paalignede.

I den ældre administrative Correspondance ere saavel Generalcommissariatscollegiet som det danske Cancelli — formeentlig i Henhold til Resolutionen af 28de Marts 1821 — gaaede ud fra den Forudsætning, at Fritagelse for at udrede Communeafgifter var for alle Militaires Vedkommende betinget af, at de havde betalt et Gageafdrag — een Maanedes Forbedringsgage — til Krigshospitalskassen, og til denne Anskuelse har ogsaa den i 1854 constituerede Generalauditeur sluttet sig. Indenrigsministeriet har antaget, at Officerer ubetinget vare fritagne for Fattigskat, men for de andre Afgifter, kun forsaavidt de havde betalt Forbedringsgage. Den nupærende Generalauditeur har derimod meent, at enhver Officer var fritagen for alle 4 Communebidrag uden Hensyn til, om han havde erlagt Forbedringsgage eller ikke, og at Fritagelsen kun for de militaire Embedsmænds Vedkommende var afhængig af, at de havde lidt en saadan Gageafkortning. Denne Mening støtter han paa, at Bestemmelserne af 1810 og 1820 for Officerernes Vedkommende intet indeholde om Afdrag til Krigshospitalskassen, samt paa Ordlyden af Resolutionen af 1821, der siger: „Eigesom enhver Officer og Enhver, som lønnes af den militaire Fond og maa erlægge en Maanedes Forbedringsgage til Krigshospitalskassen, efter de allerhøieste Rescripter af 12te Mai 1810 og 22de September 1820 ere fritagne for Paaligning af Afgift til Fattigvæsenet og Skolevæsenet, forsaavidt den dem tillagte Gage eller Pension betræffer, de ligeledes forsaavidt maae fritages for Bidrag til Delinquentomkostninger og for de Bidrag til Kirkers Istandsættelse, som maatte være at ligne paa Menigheden“. Hvorvidt imidlertid denne Anskuelse er godkjendt af Indenrigsministeriet, til hvis Afgjørelse deslige Spørgsmaal henhørte, er endnu uvidt, da Ministeriets senere Udtalelser om denne Materie intet Datum i saa Henseende indeholde.

Da der i Aaret 1862 var forelagt Rigsdagen et Udkast til Lov om den communale Beskatning i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn, remonstrerede Krigsministeriet, efter at have indhentet Generalauditeurens Betænkning, mod en Bestemmelse i Udkastet om, at den deelvise Frihed for communale Afgifter, som hidtil havde været indrømmet tjenstgjørende og pensionerede Militaire for den dem tillagte Gage eller Pension, skulde bortfalde. Dette foranledigede Indenrigsministeren til at tiltræde et af et af Landstingets Medlemmer fremsat Endringsforslag om, at den nævnte Afgiftsfrihed indtil videre skulde vedblive, idet Ministeren ligesom flere af Landstingets Medlemmer udtalte, at Friheden burde hæves, men at Spørgsmaalet herom, da det maatte erkjendes, at det stod i en vis Forbindelse med hele det militaire Gageringspørgsmaal, rettest burde udsættes efter den paatænkte Omordning af det militaire Gageringsystem (sfr. Landstingstidenden Pag. 147, 210—226). Endringsforslaget blev vedtaget af Thinget og Bestemmelsen i Loven af 11te Februar 1863 (§ 17) affattet i Overensstemmelse dermed.“

I Henhold hertil indstiller Udvalgets Flertal, at der ved Paragraphens Slutning tilføies: „ hvorimod de visse Militaire hidtil indrømmede Fritagelser med Hensyn til Erlægningen af communale Afgifter bortfalde med Udløbet af indeværende Aar“.